

PALÁSTHY ÁGNES

A FÁBA SZORULT BORZ

ÚJABB MESÉK AZ ERDEI TISZTÁSRÓL



ILLUSZTRÁLTA: SZÖNYI GERGELY

Kedves Ágnes! Ezek olyan mesék, amik igazán, szívből, szeretetből, gyerekeknek (és felnőtteknek!) készültek. Nem is gyerekmesék, mert tanítanak, olyan dolgokat, amelyeket mindenkinek, kortól függetlenül, tudnia és gyakorolnia kellene. Szeretet, barátság, megbocsátás, bocsánatkérés, másokon segítség, előítélet-mentesség, empátia. Az ember elolvassa a meséket, és máshogy néz az állatokra, a kisgyerek már nem fogja eltaposni a bogarat, mert annak neve van, és mert tudja, hogy mennyi kalandja volt, nem fogja megdobálni a macskát, mert ismerősévé vált. Közelebb hoznak ezek a mesék emberekhez, állatokhoz egyaránt, és - boldoggá tesznek. A meséid gyönyörűek, minden kisgyereknek és felnőttnek olvasnia kellene.

Szeretettel, Eire

Igazi, békebeli gyerekmesék, összebújós-hideg téli estékre. Mindhárom fiam nagyon szereti őket, a kicsi rendszeresen az oviba is beviszi, és az óvó nénikkel újramesélteti.

Kotora Noémi

Vén fejjel még én is élvezem a meséket, meghatódom rajtuk, és alig várom, hogy az unokáimnak olvashassam őket. :)

Faragó Kati

PALÁSTHY ÁGNES

A FÁBA SZORULT BORZ

ÚJABB MESÉK AZ ERDEI TISZTÁSRÓL



ILLUSZTRÁLTA: SZŐNYI GERGELY

Családomnak nagyon sok szeretettel

Nyuszifészek

Nyuszi Bella álmában futott. Ázott bundája összetapadt, hosszú füle lelapult a hátára, amint inaszakadtából iszkolt keresztül az erdei tisztáson. A tisztás peremén harciasan hadonásztak a szélben a fák, és a rémült nyuszi körül nagy csattanásokkal csapkodott a villám, ezüst fénybe vonva a tájat.

– Csak otthon lennék már – motyogta vacogó fogakkal Bella.

Végre meglátta a sombokrot, amely alatt a nyuszifészek lapult. Összeszedte minden erejét, és előreszökkent.

Ám ekkor ismét lecsapott a villám.

Az egyik öreg platánról lehasított egy ágat, amelynek a vége oldalba ütötte a nyuszit.

– Au! – jajdult fel Bella, és kinyitotta a szemét. Az álom elillant, és Bella



megnyugodva látta, hogy nem az erdei tisztáson van, hanem a jó meleg nyuszifészekben.

– Néha túlságosan is meleg ez a nyuszifészek – zsörtölődött Bella, fájdalmas képpel az oldalát tapogatva –, de főleg nagyon-nagyon zsúfolt.

Körülötte egymás hegyén-hátán, hangosan szuszogva aludtak a testvérei. Közülük rúgta oldalba valamelyik, amikor azt álmodta, hogy egy faág ütötte meg.

Bella megpróbált felülni, de hosszú fülét csak nagy nehezen tudta kiszabadítani a sok összegabalyodott, alvó nyuszi alól. Odébb gördítette szundikáló Szonja hűgát, felült, és nagyot szusszant.

Eszébe jutott, hogy a vacsorájából még maradt egy kis finom, ropogós vadsóska-szár, és ettől felderült. Igyekezett óvatosan odakúszni érte a fészek pereméhez. Már majdnem el is érte, amikor Tóbiás öccse félálomban, a szemét ki sem nyitva, kinyújtotta a kezét, megragadta a sósaszárat, és a szájába tömte.

– Az az enyém volt! – jajdult fel Bella.

– Mi van? – kérdezte értetlenül Tóbiás, egy pillanatra kinyitva a fél szemét. De a választ már meg sem várta. A másik oldalára fordult, befúrta magát a többi nyuszi közé, aztán aludt tovább.

– Elegem van! – fortyant fel mérgesen Bella. – Elegem van ebből a sok testvérből. Bármerre fordulok, ott egy nyuszi. Oldalba rúgnak, ráfekszenek a fülemre, és megeszik a vacsorámat. Nem akarok ilyen zsúfolt nyuszifészeket. Inkább világgá megyek.

Dúlva-fúlva elindult az orra után. Ment, amerre vitte a lába, nem is nézte, merre jár. Aztán amikor elfáradt, lerogyott egy nagy hársfa alá.

– Hát te, nyuszi, mit keresel itt kint ilyenkor? – szólalt meg váratlanul egy hang.

Bella összerezzent, és felkapta a fejét. Kuvik úr ült fölötté egy ágon, és kíváncsian meredt rá kerek szemével.

– Világgá megyek – jelentette ki a nyuszi.

– Ó – hökkent

meg a kuvik, és közelebb araszolt.

– Aztán miért?

– Nagyon zsúfolt a nyuszifészek
– magyarázta



Bella komolyan. – Akármerre lépek, ott már van egy nyuszi.

Nem jó, ha ennyi testvére van az embernek.

– Nem?

– Nem. Például Tóbiás öcsém éppen most ette meg a vacsorámat.

– Igazán?

– Igen.

– Tudta, hogy a te vacsorád?

– Á, dehogy. Nem is ébredt fel.

– Álmában ette meg a vacsorádat? – álmélkodott a kuvik.

– Igen – felelte Bella, és már nevetett. – A haspók.

Aztán újra panaszkodni kezdett:

– De Szonja húgom meg tegnap elvette a nyuszibabámat.

– És tönkretette?

– Nem. Nem tette tönkre, csak játszott vele...

Kis hallgatás után dacosan hozzátette:

– De akkor is! Az az én babám. És el sem kérte.

– Hát, ez nem szép dolog – bólintott a kuvik. – De azért nem kéne annyira haragudnod.

Bella gondolkodott egy kicsit, aztán kibökte:



– Ő is durcáskodott, mikor felvettem a kék masniját az iskolába.

– Ó! Szóval a kék masniját. Elkérted tőle?

– Nem – rázta meg a fejét Bella. – De vigyáztam rá, és nem lett semmi baja...

Elhalt a hangja.

A kuvik nem szólt, csak a szárnytollait kezdte igazgatni komótosan.

– Ez olyan volt, mint mikor ő vette el a nyuszibabát, ugye? – kérdezte Bella bizonytalanul.

– Hát, nagyon úgy hangzik – felelte a kuvik mosolyogva.

– Nem volt igazam? Mit gondol,

Kuvik úr?

– Én azt gondolom, haza kéne menned, kis nyuszi.

Ne kóborolj éjjel az erdőn! Futás haza!

Bella elindult hazafelé. Lassan haladt az ismeretlen tájon, és el is tévedt néha,



de végül megtalálta a nyuszifészekhez vezető utat. Közben nagy cseppekben eleredt az eső, és a szél is feltámadt. Bella szaladni kezdett.

Ázott bundája összetapadt, hosszú füle lelapult a hátára, amint inaszakadtából iszkolt keresztül az erdei tisztáson. A tisztás peremén harciasan hadonásztak a szélben a fák, és a rémült nyuszi körül nagy csattanásokkal csapkodott a villám, ezüst fénybe vonva a tájat.

– Csak otthon lennék már – motyogta vacogó fogakkal Bella.

Végre meglátta a sombokrot, ami alatt a nyuszifészek lapult. Összeszedte minden erejét, és előreszökkent. Ám ekkor ismét lecsapott a villám. Az egyik öreg platánról lehasított egy ágat, amely épp a nyuszira esett, és teljesen betakarta. Bella mozdulni sem tudott a nehéz ág sűrű lombja alatt.



– Segítség! – kiabálta ijedten, de a viharban senki sem hallotta a hangját.

Tóbiás hirtelen felült a nyuszifészekben. Kicsit hallgatózott, aztán megrázta Szonját.

– Hé, nem hallottál valamit? – kérdezte tőle.

– Nem – vont vállat Szonja. – De kérdezd meg Bellát!

Körülnéztek a békésen szuszogó nyuszik között, de Bellát sehol sem látták.

– Hol van Bella? – görbült sírásra Szonja szája.

– Szóljunk a maminak – döntött Tóbiás.

A nyuszi szülők aggódva hívták a szomszédokat, és mindnyájan elindultak, hogy megkeressék Bellát. Ott volt Ármin, a vadkan, Mókus Rézi, a nyest család, Róka Berci szülei meg egy csomó nyuszi. A szentjánosbogarak előttük jártak, és világítottak nekik.

Tóbiásnak megengedték a szülei, hogy elkísérje őket, de ráparancsoltak, hogy maradjon mellettük.

– Nem akarunk még egy nyuszit keresgélni – figyelmeztette szigorúan Nyuszi papa.

– Igen, papa – motyogta Tóbiás.

Ő hallotta meg aztán a viharban Bella panaszos hangját.

– Segítség! – siránkozott Bella. – Segítsen valaki!



– Hol vagy, Bella? – kiáltotta örömmel Tóbiás, a szemét meresztve a sötétben.

– Itt, az ág alatt. A platánfánál. Erre!

Izgatottan indult arra a kereső csapat.

– Itt vagyunk, drágám – nyugtatta Nyuszi mama Bellát. – Mindjárt kiszabadítunk.

– Az jó lesz. Már nagyon fázom – vacogta a nyuszi.

Nyuszi papa hümmögve járta körül a jókora faágat.

– Elég nehéznek látszik – dűnnyögte gondterhelten.

– Ne aggódjon, szomszéd – lépett mellé Ármin, a vadkan –, úgy lekapjuk a nyusziról, mint a sicc.

A vadkan ügyesen megemelte a nagy ág letört végét, Nyuszi papa és minden szomszéd fogott egy-egy kisebb ágat, Nyuszi mama pedig segített Bellának kibújni.

– Nem tört csontod, drágám? – tapogatta végig aggódva a nyuszit az anyja.

– Indulás haza, kisasszony – nézett rá szigorúan az apja –, és alvás. Majd holnap elmeséled, merre jártál.

Bella lehorgasztotta a fejét.

– Az a fontos, hogy nem történt baja – rikkantotta vidáman Ármin. – Egyszer én is világgá mentem, még kismalac koromban.





– Természetesen nagyon helytelen volt – tette hozzá sietve, Nyuszi mama szemrehányó tekintetét látva.

Mindenki nevetett. A szomszédok aztán elbúcsúztak, és szétszéledt a kereső csapat.

Végre hazaértek a nyuszi szülők is Bellával és Tóbiással. A fészekben aggódva várta őket a sok álmos kis nyuszi. Megölelték Bellát, aztán már csukódott is le a szemük.

Bella fáradtan fészkelte be magát a testvérei közé. Már majdnem elaludt, amikor valaki megbökte az oldalát.



TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Fepillantott. Szonja állt mellette, és szégyenlős mosollyal nyújtott feléje valamit.

– Tessék! Itt a kék masnim. A tiéd lehet.

Aztán hozzátette:

– Olyan jó, hogy itthon vagy!

Boldogan felsóhajtott, ráfeküdt Bella fülére, az oldalára fordult, és már aludt is.

